

„A tündérmesék nagyon is igazak, mondta egyszer G. K. Chesterton.
Nem azért, mert azt mondják, léteznek sárkányok,
hanem mert azt mondják, a sárkányokat le lehet győzni.” (Neil Gaiman)

Halmi Tamás 85

AMIKOR A VILÁGNAK VÉGE LETT

mesék tündéreknek
és nagyobbaknak

NYÁRI ZÁPOR

Mikor az első esőcsepp a vízre hullt, Zorka felkacagott.

– Fa! – kiáltotta. És a következőknél is, szapora sorban:

– Fa, fa, fa!

Az apja fölfont szemöldökkel, de mosolygós kíváncsisággal nézett rá.

– Fák? A tavon? – És közben kinyitotta fölébük a nagy ernyőt az egyre nagyobb záporban.

– Ó, apa... – A kislány türelmesen sóhajtott, azután megmagyarázta: – Láthatatlanok, de az *évyűrűik* elárulják, hogy ott vannak!

A férfi most már bólogatott. Az esőcseppek gyűrűzte vízből valóban fák nőttek ki, láthatatlanok és éjig érők.

– Hát ezért nem úsznak csónakok a vízen, s nem röplenek madarak az égen...

Még eltévednének ebben a rengetegben! – ölelte magához a kislányt.

Úgy esett, olyan aprólékos sietséggel, mintha a tavat egy másik tó kívánná meglátogatni az égből. Az esernyőnyi tisztás két lakója, egymáshoz bújva a láthatatlan erdő partján, még hosszasan ámult a vendégségen.

ANGYALÖSVÉNYEN

– Miért tartod olyan furcsán a kezéd, Zorka?

– Fogom az angyalom kezét. *Mi* így szoktunk sétálni.

– Akkor már értem...

– Mit, apa?

– Hogy miért tartja olyan furcsán az angyal a kezét!

SZÁRNY HELYETT NYELVET

– Az ember olyan angyal, aki szárny helyett nyelvet kapott, hogy repüljön.

86 Olyan angyal, akit versek, mesék, imádságok emelnek a magasba – vigasztalta az angyal Zorkát, miután a kislány tetemes erőfeszítés árán sem szakadt el jöttányit sem a földtől, hiába igyekezett megrebben-teni márványszép lapockáit.

AKIK AZT MONDJÁK

– Akik azt mondják, a mennyország csak mese, megfélekednek arról, hogy a mesék igazak – vigasztalta Zorka az angyalt, aki ugyan nem szorult vigasztalásra, de mindig örült, ha Zorkát lehunytt szemmel álmodozni és megnyílt szívvel örvendezni látta.

ÉL

– Mesét írok, és az angyalom is segít!

– Hogyan tud segíteni?

– Tanácsolós megjegyzésekkel. Nagyon szép ám a kézírása! Majdnem mint anyáé.

– Nem látom, Zorka...

– Persze, hogy nem, apa. Az angyalok a lap *élére* írnak!

FÉNY CSISZOLTA

Ha olvasott, Zorka arca olyan ártatlan lett, tiszta és könnyörületes, akár egy fény csiszolta szó. Legalábbis Rudolf ilyennek látta. (Rudolf Zorka nyakában himbálózott, és színes kis kerámiamanó volt, és Zorka nyakában himbálózva a legboldogabb színes kis kerámiamanónak érezte magát a földön és az égen.)

KANTÁTA

*Isten lábánál
énekel, ki
kantátát kántál,*

kántálta Zorka, és nem hagyta abba, és táncolt is hozzá, és közben – észre sem vette – körbeszökdécselte Isten lábát.

AZ ÉJSZAKA UTASAI

*Uram, bízz angyalodra!
Angyal, vezess,
ahogy az Isten mondja!*

87

suttogta Zorka elalvás előtt mindig, azután elaludt, de az ágyban fekvé is fogták a kezét, és vezették, és vigyáztak rá nagyon, különben hogyan is találhatott volna vissza reggelre az ágyába?

SZAVANNAI TÖRTÉNET

- Az elefántomat Franciskának hívják.
- De neked nincs is elefántod, Zorka...
- Országom sincs, mégis Brazíliának hívják.
- Az más.
- Tudom. Brazíliának nincs ormánya.
- Tehát van egy elefántod, ami nincs, viszont Franciska a neve.
- Nincs, mert elbújt az ágy alá.
- Olyan kicsi?
- Olyan félős.
- Tőlem igazán nem kell tartania...
- Nem is miattad bújt el, apa.
- Hát?
- Hanem mert félős.
- És nem szükös ott neki?
- Nem, szavannát is vitt magával.
- Az ágy alá?
- Néhány hold esőerdővel. Úgy otthonosabb.
- Érdekes ágyad van, kislányom.
- Dehogya. Az elefántok szeretik a szavannákat és az esőerdőket, ebben semmi különös nincs.
- Egyszer bemutatasz neki? Kíváncsi vagyok ám rá!
- Persze. Amúgy nagyon barátságos elefánt. Szeret ismerkedni.
- Lehetek én is a barátja?
- Lehetsz. Csak ne hívd Brazíliának. Azt nem szereti.
- Megígérem.
- És ne ijedj meg az ormányától. Akkor se, ha beletrombitál a fülkagylódba.
- Nem fogok.
- Köszönöm, apa. És tudod, mit? Az oroszlánomnak majd te adhatasz nevet!

Új Forrás 2012/10 – Halmi Tamás: Amikor a világnak vége lett
mesék tündéréknek és nagyobbaknak

ATYAI FELELŐSSÉG

88

- Apa, bemutatom a szerelmemet.
- Üdvözlöm, fiatalember!
- De apa, ő egy mackó.
- Örvendek, mackó úr!
- Plüssből van. Nem úr. Csak egy játék.
- Szia, maci!
- Apa, gyerekesen viselkedsz.
- A szerelmi életedet komolyan kell vennem, Zorka. Ez atyai felelősségem.
- Gyere, Bambuszházi Jenő, apával nem lehet komolyan tárgyalni.
- Éljen az ifjú pár!
- Ne is figyelj oda, kedvesem. Majd bemutatlak az ajtófélfának, ő nem ilyen *duhaj*.
- Most sajnálom igazán, hogy nem ajtófélfának születtem...
- Szia, apa.
- Sziasztok, Bambuszházi család!

AMIKOR A VILÁGNAK VÉGE LETT

Amikor a világnak vége lett, Zorka épp nem volt sehol. Szépen, sorban kihunytak a csillagok, a tengereket fölitta az örök éj, a városokat elnyelte a föld. Mire Zorka előkerült, a leves is kihűlt. De Zorka hidegen is szerette a levest, és világ nélkül is a szüleit, hiába fogadták korholó tekintettel és összevissza biggyesztett szájszéllel.

Az isteneknél csak a gyerekek bölcsebbek, szeretnivalóbbak és csibészebbek.

Mire az ebédnek vége lett, Zorka újra nem volt sehol.